

Preek tijdens de top2000 dienst, 1 december, boerderij de Hoef, Leidsche Rijn, Utrecht
Door Marije Karreman

Lezingen

Lezing: Fragment uit: Als het avond is (Suzan & Freek)

Ik weet gewoon niet hoe

Bij alles wat ik doe

Ik kan het niet hebben als het avond is

Oh want 's avonds mis ik je vaak

Je weet dat ik niet luister als je praat als dit

En me raakt als dit en dan gaat

Zeg me dat het goedkomt

Geef me stukjes toekomst

Genesis 15:1-5a

1 Enige tijd later richtte de HEER zich tot Abram in een visioen: 'Wees niet bang, Abram: ikzelf zal jou als een schild beschermen. Je loon zal vorstelijk zijn.'

2 'HEER, mijn God,' antwoordde Abram, 'wat voor zin heeft het mij te belonen? Ik zal kinderloos sterven, en alles wat ik bezit zal het eigendom worden van Eliëzer uit Damascus.'

3 U hebt mij immers geen nakomelingen gegeven; daarom zal een van mijn dienaren mijn erfgenaam worden.'

4 Maar de HEER sprak opnieuw tot hem: 'Nee, niet je dienaar zal jouw bezittingen erven, maar een kind dat jijzelf zult verwekken.'

5 Daarop leidde hij Abram naar buiten.

Lezing: Fragment uit: Is dit nu later (Stef Bos)

Maar ik zie geen hand voor ogen

en het donker maakt me bang

Mama, mama, mag het licht aan

op de gang

Genesis 15: 5b-6a

'Kijk eens naar de hemel,' zei hij, 'en tel de sterren, als je dat kunt.'

En hij verzekerde hem: 'Zo zal het ook zijn met jouw nakomelingen.' 6 Abram vertrouwde op de HEER...

Preek

Gemeente van muzikanten en zangers, van muzikliefhebbers en luisteraars, van Godzoekers en Jezus-volgers,

Het is donker in die tent van de vader aller gelovigen, Abram. Hij ziet geen hand voor ogen, het donker beangstigt hem. En zelfs als hij naar buiten gaat zie hij in eerste instantie niets. De vertwijfeling slaat toe. Is er een God? Is er eigenlijk wel hoop? Komt het goed?

Als de nacht valt begint het malen. De vragen dringen zich aan hem op. Hem was toch een land beloofd en een kind, ja zelfs een groot volk? Hij was op reis gegaan met die belofte voor ogen, ga maar, en ik ga met je mee, en ik zal je dat geven: een plek onder de zon, en een kind, die voor je zal zorgen als je ouder bent, en die zelf kinderen zal krijgen, enzovoort enzovoort en zo zal er een volk ontstaan van mensen die geloven, die vertrouwen...

Maar Abram is zijn leven lang een zwerver, en zelfs op hoge leeftijd is er nog geen kind van hem en zijn vrouw Sara. En het is altijd 's nachts dat de zorgen zich van hem meester maken. Dat hij ligt te woelen in zijn bed. Van verdriet, van kwaadheid, van verbittering...

Die grote droom die zich van hem meester had gemaakt toen hij jong was en op weg ging, toen God tot hem sprak, of had hij dat alleen maar gedacht? Die droom valt in duigen. Is dit het nu? Is dit nu later? Waren het allemaal leugens?

Als zelfs de vader aller gelovigen, zoals Abram wordt genoemd, dit meemaakt... wat zegt dat dan? Als dit verhaal is opgenomen in het geloofsboek, van joden en christen, het eerste Bijbelboek, Genesis, wat heeft het dan te betekenen? Het betekent dat het 't verhaal is van elke gelovige, misschien wel, van elk mens. Het verhaal van de vertwijfeling die kan toeslaan, over het leven en de zin ervan, over al die grote dromen, of kleine wensen, over waar het heen gaat met de wereld, over de toekomst, over al ons gerommel en geploeter, het gedoe, de onverschilligheid, de eenzaamheid... het besef alleen te zijn. Het verhaal van 'de nacht van de ziel', van het donker dat ons zomaar kan overvallen...

'Mag het licht aan?' Abram zou het zomaar gedacht kunnen hebben. En die zangers en zangeressen, die ook... En wij... en ik. Kan iemand misschien het lichtknopje vinden? Kan iemand zorgen voor wat lucht en ruimte? Weet er iemand de weg naar buiten, naar zonlicht en zomerse dagen, naar paradijs misschien?

En weet je wat er dan gebeurt in dit verhaal van Abram? Hij leert omdenken. 'Kijk eens naar de hemel, en tel de sterren, als je dat kunt!' Ze waren er al die tijd al, de sterren. Die lichtpuntjes, die nooit uitgaan. Ze zijn er. Maar zie je ze ook? Er volgt geen donder en geen bliksem, blijkbaar is het genoeg dat hij even wordt gewezen op die lichtpuntjes, daarboven. 'Kijk eens naar de hemel. Kijk omhoog.'

De vader van alle gelovigen leert omdenken. En wij met hem, vandaag. Heel Bijbels blijkt dat te zijn. Ik geef je er een paar. 'It's not what you look at, that matters, it's what you see....' Of deze. 'What if I fall? Oh, but my darling, what if you fly?'(Erin Hanson)
En wat dacht je van deze, die kwam ik deze week tegen: 'Een meisje tekent een paarse boom. De juf zegt: ik heb nog nooit een paarse boom gezien. Het meisje reageert: oh nee? Dat is jammer.'

Hoe kijk je. Wat zie je? Moet iemand het licht voor ons aan doen? Of kunnen we elkaar wijzen op het licht, op kleine lichtpuntjes misschien, die genoeg blijken te zijn om hoop te houden, en te blijven vertrouwen. Die genoeg blijken te zijn om je een weg te kunnen banen, uit het donker, naar het licht.

'En Abram vertrouwde op God...' En van toen af aan ging het hem voor de wind, hij leefde nog lang en gelukkig, en de zon bleef altijd schijnen...Ging het zo? Nee, zo ging het niet. Zo gaat het niet, en ook niet met deze vader alle gelovigen. Dit proces van vertwijfeling, van zeuren en zoeken, van woelen en wakker liggen, van wanhopen en dan toch weer een uitweg zien en vertrouwen hervinden, dit proces zou Abram nog regelmatig doorlopen. En zo gaat dat ook bij ons.

Misschien komen gelovigen en zoekers daarom wel steeds bij elkaar op zondag of op andere momenten. Om sámen te zoeken, om erover te lezen, ervan te zingen en erover te horen. Om er weer even op gewezen te worden: Kijk omhoog! Heb vertrouwen. Geloof in het onverwachte en het ongedachte. Een ster aan de hemel, een kind in de kribbe. Een nieuw perspectief. En weet: je hoeft het niet alleen te doen. Er zijn mensen om je heen, ze zijn aan je gegeven. Er is een God daarboven, ja zelfs, dichtbij je, hij hoort je en hij ziet je. Hou je aan hem vast, hij gaat met je mee.

Amen